

Vztahy Čína - USA: Ekonomika na prvním místě

- A | 23. května 2024

ČÍNA / USA: Je snadné si všimnout, že na jedné straně obecný strategický kurz amerického státu ve světové politice, navzdory demokratické změně osob u moci, zůstává neměnný. Historický vývoj doktrín zahraniční politiky USA slouží celkovému cíli americké hegemonie. Celý sled principů zahraniční politiky počínaje Monroeovou doktrínou v první třetině 19. století je tomuto úkolu podřízen. I F. Roosevelt, prosazující humanistický princip „čtyř svobod“ (slova, svědomí, nouze a strachu) jako ospravedlnění vstupu USA do Druhé světové války, považoval Ameriku za jejich globálního garanta, tzn. hegemonisticky.

Na krásná Rooseveltova slova navázala v roce 1947 Kennanova doktrína zadržování (do dějin vešla jako Trumanova doktrína), jejíž podstatou byla potřeba vojenského zadržování SSSR. Pak to přerostlo v koncept vzájemně zajištěného jaderného zničení jako faktoru skutečného odstrašení Sovětů. Nedílnou součástí Trumanovy doktríny byl slavný Marshallův plán.

Všechny následující zásady zahraniční politiky USA byly rozvinutím tohoto přístupu. V roce 1957 byla Trumanova doktrína přeměněna na Eisenhowerovu doktrínu - USA začaly poskytovat pomoc jakémukoli státu na Blízkém východě, v Asii a Africe, aby nespádl pod vliv SSSR. V 60. letech se stal dominantním „princip domina“. Kennedy prohlásil, že Spojené státy zaplatí jakoukoli cenu, aby zabránily tomu, aby se Vietnam stal komunistickým, jinak podle jeho názoru „sovětizace“ zachvátí celou jihovýchodní Asii.

Po kubánské raketové krizi změnilo vedení USA taktiku, ale ne strategii. Johnsonova doktrína „stavby mostů“ byla zaměřena nejen na zmírnění jaderné konfrontace, ale také na pokus o snížení nadnárodní role SSSR v táboře socialismu. Další doktrína - Kissingerova - sestávala z přibližně stejné věci: uvolnění napětí se SSSR při snaze získat Čínu na svou stranu. Byla doplněna Brzezinského teorií „technologické iniciativy“, jejímž smyslem bylo, že Amerika musí mobilizovat a soustředit všechny pokročilé technologie doma, aby ... se zmocnila absolutní vojenské výhody.

V důsledku toho v roce 1983 vznikla tzv. strategická obranná iniciativa, jejímž cílem byl vojenský průzkum vesmíru s cílem narušit jadernou paritu se SSSR (paradoxem je, že právě v této chvíli korupce, podvody, ztráta výrobních kompetencí, atd. zapříčinily, že postupně USA začaly ztrácet svou vojenskou převahu v inovaci vojenské techniky. Inerce, setrvačnost byla ale taková, že první výsledky následků se objevily až cca o 15-20 let později - pozn.překl.). Neslavnou historii projektu Star Wars (Hvězdné války) přerušil rozpad SSSR, po kterém vznikla dodnes platná doktrína globálního vládnutí, která odráží to, čeho dosáhly Spojené státy v 90. letech. světovou hegemonii. Globální vládnutí je dnes stejným prohnitým přístupem, podle kterého musí Západ v čele se Spojenými státy dominovat a vládnout lidstvu.

Na druhou stranu každá nová administrativa vedená prezidentem USA prováděla v rámci tohoto obecného strategického kurzu určité taktické kroky. Čína ve vztazích se Spojenými státy zůstala (a zůstává dodnes) řízenou stranou v tom smyslu, že spojená síla americké hegemonie výrazně převyšovala vliv a možnosti Číny, takže je tak či onak nucena brát v úvahu strategickou politiku Spojených států jako objektivní podmínku. Například nebyt Spojených států, Čína by už dávno silou ovládla Tchajwan.

Můžeme se také podívat na strategii zahraniční politiky USA z jejich americké perspektivy. Z objektivních i subjektivních důvodů Spojené státy po potlačení svých konkurentů zaujaly dominantní postavení v postkoloniálním světě. Chovali se jako skuteční kovbojští podnikatelé, využívali svých předností a hráli na slabiny ostatních. Američan na ulici byl vesměs spokojený, loajální k v podstatě dravčí politice svého státu. Americké elity ohrožoval pouze komunismus – sociální systém, který odstranil celé země z proamerického světového trhu, zužoval zdrojovou základnu a odbytové možnosti. Komunismus se hrozivě šířil a mírové soužití vedle socialistických zemí vypadalo dost nebezpečně, protože ve Spojených státech a jejich nejbližších spojencích sílily různé levicové a komunistické strany sympatizující se SSSR a jeho sociálním systémem. V roce 1945 důvěřovalo Sovětskému svazu 55 procent dotázaných Američanů, ale v roce 1946, po příslušných informačních kampaních, mu důvěřovalo již pouze 33 procent. Dnes se asi polovina Američanů domnívá, že Čína se aktivně připravuje na válku se Spojenými státy.

Vládnoucí vrstvy a vedení amerického státu proto vycházely z úkolů chránit svůj způsob života (Všimněte si – jejich a ne zájmy prostých Američanů – pozn.překl.), hodnoty a dominantní postavení v politice a světové ekonomice. Můžete to dokonce přikrášlit a říct, že byli nuceni vztyčit „železnou oponu“ a uchýlit se k militarizaci.

Avšak i s tímto přístupem, pokud zhodnotíte rovnováhu dobra a zla, pozitivního a negativního, kterou světu přinesla americká demokracie a sovětský komunismus, pak je nepravděpodobné, že bude učiněna nestranná volba ve prospěch první varianty.

Nejdůležitější při porovnávání přístupů z různých stran barikád je ale to, že i v období největšího vlivu a rozkvětu Kominterny byl koncept exportní revoluce, nebo ještě více zavádění revoluce na bajonetech, polomarginální a trockistický (Zase další paradox – trockismus dnes ochotně slouží prozápadní politice a je jí využíván v matení pojmů pro obyčejného občanka, aby se ten nedokázal orientovat a nedokázal se spojit do příliš nebezpečných hnutí, či stran, hraje se na maloměšťáckou dušičku a hlavně na to, aby se stále bál – pozn.překl.). Jak SSSR, tak i ČLR a další socialistické země vždy věřily, že jejich internacionalistickou povinností je podporovat „pokrokové síly“, ale ne implantovat nebo zavádět komunismus násilím.

A často tyto „pokrokové síly“ neměly nic společného s komunismem, seriózní politikou nebo vnitřním oslabením nepřátelských států. Například SSSR poskytl širokou podporu černošskému hnutí za lidská práva, např. té samé Angele Davisové. Mohlo by to nějak oslabit oligarchickou diktaturu v USA? Dnes tato stařena Davisová sedí jako profesorka na Kalifornské univerzitě v Santa Cruz a vyzývá hlasovat za Bidena.

SSSR je často obviňován z invaze do Afghánistánu, někdy s odůvodněním potřeby zajistit stabilitu na vlastních hranicích. Když se ale ponoříte do této problematiky podrobně, ukáže se, že SSSR vybudoval svůj vztah s Daoudem dobře a dubnová revoluce byla překvapením i pro KGB. Původní plán vojenské pomoci PDPA měl být omezen na menší účast a dodávky zbraní.

Díky úsilí Spojených států, které „dušmany“ více než aktivně podporovaly, se však rozhořel požár občanské války a SSSR byl do ní vtažen z důvodů nepřijatelnosti pádu PDPA. Sovětská armáda však i v takto složité situaci úspěšně splnila všechny zadané úkoly a pozitivní roli ekonomické pomoci Afghánistánu dnes uznávají i někteří staří mudžahedíni (A uznávají i sovětské vojáky za mnohem lepší a odvážnější než americké. K sovětským dodnes mají úctu, jako k důstojnému protivníkovi – pozn.překl.). Zvláště na pozadí nepořádku, který tam v letech 2004–2021. zařídila americká armáda a loutková vláda Ghaniho.

Spojené státy zase vždy a všude pevně stály na pozici exportu demokracie všemi prostředky, od měkké síly po kobercové bombardování. Předchozí článek přináší dokumenty, které ukazují, že

americké vedení se vůbec nezajímalo o názor čínského lidu a zda jsou demokracie, liberalizace pro ně vhodné i všechny ty údajně univerzální hodnoty a principy, které prosazuje a vštěpuje celému světu Amerika.

McCarthy, Hoover, Dulles, Truman, Brzezinski, Reagan a další zapřísáhlí nepřátelé SSSR a socialismu považovali komunismus za agresivní mor, politickou pandemii, se kterou je třeba bojovat „chirurgickými metodami“. I když ve skutečnosti to byly Spojené státy a jejich věrní příznivci, kdo se zapojil do agresivního vštěpování liberalismu a demokracie, bez ohledu na aspirace a vůli lidu v jakékoli zemi kam „dosáhli“.

Americká společnost se dnes kvůli zintenzivnění mezinárodní konkurence vrací do éry mccarthismu. A vezměte prosím na vědomí, že obyvatelstvo a instituce občanské společnosti a úřady jsou na to připraveny, nevyvolává to žádné silné rozhořčení nebo stagnaci. A to, že se v této ideologické agendě, přes kterou se utahují šrouby, vtěsnají problémy všemožných LGBT lidí, transgender lidí, ekologického aktivismu a dalších nedorozumění, je dáno především tím, že v zemích nekontrolovaných Spojenými státy se k tomu vyvinul normální negativní postoj.

Vzhledem k tomu, že Čína, Rusko, Severní Korea, Írán a další víceméně nezávislé země toto vše považují za zvrácenost a rozmar, znamená to, že toto téma „nafoukneme“ obráceně, čímž označíme své nepřátele.

Svého času si podobný postoj k sociální politice státu vytvořily i Spojené státy. Chcete bezplatnou medicínu a vzdělání? Ano, no pak jste socialista, jste pro Gulag a totalitu. A teď je to stejné: pokud narážíte na to, že touha po změně pohlaví zavání duševní poruchou, pak jste přinejmenším putinista a s největší pravděpodobností tajný obdivovatel Kim Čong-una.

Jak již bylo zmíněno dříve, novou hranicí ve vztazích mezi USA a Čínou se staly politické důsledky čínského Majdanu na Tchien-an-men a následná změna globální konfigurace sil v souvislosti s rozpadem SSSR. Číňané z toho vyvodili dva fakty: za prvé, nepřátelství USA je třeba vždy brát v úvahu a mít na paměti v každé situaci, a za druhé, USA se nyní staly jedinou „supervelmocí“ a éra americké hegemonie začala.

Američané na oplátku pokračovali ve svém obecném strategickém přístupu k Číně vyvinutému za Nixona, který spočíval v tom, že svržení diktatury KSČ musí být dosaženo stimulací tržních vztahů a dezintegrací moci KSČ prostřednictvím westernizace společnosti. Navíc po rozpadu SSSR nemělo smysl vojensko-politické sblížení s Čínou. Spojené státy zvolily vyčkávací přístup a vychutnávaly si vnitřní zmatek v procesu „reformy a otevírání se“, zatímco KSČ se vrhla do problému, jak správně zkřížit socialistický stát a prokapitalistickou ekonomiku.

Bush starší pozastavil všechny programy výměn a spolupráce, uvalil sankce na Čínu, zpřísnil kontroly vývozu high-tech zboží a zahájil informační kampaně kritizující KSČ za Tchien-an-men, Tibet, Tchajwan a „čínské autoritářství“ obecně. Nicméně v první polovině 90. let Spojené státy výrazně přesunuly svou pozornost na Evropu a Blízký východ, sklízely výhody dosažené hegemonie a rozšířily sféru svého vlivu tam, kde po sebezničení SSSR zůstalo prázdno. Američané zřejmě věřili, že ČLR po vzoru SSSR sama od sebe shnije.

Tento formát neutrálně-negativních vztahů mezi státy, ale bez zjevné konfrontace, se ukázal jako vcelku příznivý pro podnikání. Americká vláda počítala s destruktivním vlivem amerického kapitálu v Číně, takže pokud se záležitost netýkala některých citlivých technologií, nezasahovala do vydělávání peněz na ČLR.

A KSČ dělala vše pro to, aby zvýšila investiční atraktivitu čínské ekonomiky, protože věřila, že díky

zkušenostem a technologiím bude schopna rozvíjet vlastní průmysl a ekonomiku jako celek.

Čína se pro západní korporace stala polem zázraků. Je těžké si představit, jaké míry návratnosti byly v 80. a 90. letech minulého století považovány za dobré pro zahraniční kapitál v Číně. Uvažte sami, v podstatě šlo o jakousi ekonomickou kolonizaci, rozvoj obrovské ekonomiky a obrovských trhů. Jejím předmětem ale nebyla odlehlá území s původním obyvatelstvem, ale zcela industrializovaná Čína se všemi faktory produkujícími maximální zisk. Infrastruktura – námořní a letiště, železnice a silnice, elektrická energie, velká města s průmyslovými zónami – byla již v 80. letech na únosné úrovni a poté ji čínské úřady ještě aktivně rozvíjely.

Pracovní síla je prostě neomezená a nejsou to haitští pogramotní proletáři, ale Číňané s dobrým školním vzděláním a socialistickou pracovní disciplínou. I kvalifikované pracovní síly bylo obecně dostatek, nebylo potřeba vozit bílé „bílé límečky“ (rozuměj Američany na řídicí pozice, kteří vyžadují vyšší platy – pozn.překl.), rekrutovali se místní, někdy i do vrcholového managementu. Americké korporace vozily do Číny především technology, inženýry, logistiky a další úzce zaměřené specialisty. Daňové zatížení v Číně bylo výrazně nižší než na Západě.

Stručně řečeno, existovala vynikající půda pro přesun výroby do Číny, její integraci do globálních dodavatelských řetězců, vydělávání pohádkových zisků z rozšiřování výroby, především díky levné pracovní síle. Přesun výroby do Číny se navíc stal významnou pákou konkurence mezi největšími západními monopoly. Ti, kteří si to včas uvědomili a chytili včas vítr, pak následnou výhodu využili k přerozdělení globálních prodejních trhů.

Někdo by si mohl myslet, že jsme přitom po rozpadu SSSR a zemí východního bloku měli ještě výhodnější podmínky. Infrastruktura byla mnohem rozvinutější, pracovní síla kvalifikovanější a ne o moc dražší než ta čínská. A náš region je blíže většině spotřebitelů zboží na světovém trhu. Byl zde však důležitý bod, který výrazně omezoval vyhlídky na expanzi západního kapitálu obecně a amerického kapitálu zvláště. Všechny země vzniklé po pádu komunismu v Evropě měly slabou moc a ta byla zvenčí záměrně oslabena a oslabována.

Probíhal aktivní proces primitivní akumulace v podobě formování divokého kapitalismu v devadesátých letech minulého století. Je zvykem nazývat je švihácky, protože stát podle zásad radikálního liberalismu „seděl na hrnci“ a společnost se ponořila do chaosu formování nových tříd, vrstev a vrstviček. Masy „nových Rusů“, „rudých ředitelů“, zkorumpovaných úředníků – bývalých členů KSSS – provedly přerozdělení státního majetku a vznikajícího trhu.

A to souviselo s přirozeným nárůstem banditismu. To vše vytvářelo, jak v Rusku, tak v dalších bývalých republikách SSSR a mezi našimi bratry na ministerstvu vnitra, takovou úroveň „lokální specifičnosti“, že pro západní korporace zde bylo docela riskantní podnikat. Například Američané a Evropané se dostali do našeho ropného průmyslu a některých dalších segmentů s vysokou marží, ale obecně byla ruská ekonomika vnímána jako dodavatel zdrojů a později prodejní trh.

A bývalé socialistické země východní Evropy se obecně ukázaly jako téměř úplně deindustrializované a proměnily se v dárce levné pracovní síly pro EU a Anglii. Američané a Evropané dostali do rukou nějaké lahůdky, zorganizovali někde montážní výrobu, ale obecně všechny ty mocné výrobní síly, které se tam za pomoci SSSR vytvořily, skončily bez práce.

Ekonomická historie pobaltských států je v tom nejzřetelnější: z průmyslově rozvinutého regionu se stal pustý, depresivní region s několika turistickými městečky. (Podobně dopadla Ukrajina, která po odtržení od SSSR měla srovnatelné hospodářství s Německem.

A Majdany z ní udělaly dnes v podstatě zemědělskou zemi, bez šancí na obnovu, protože přišla o

mnoho kvalifikovaných lidí, kteří dnes pracují ve většině případů mimo svůj obor, mimo svou zemi, na podřadných pracovních místech, pokud jsou ještě naživu ... - pozn.překl.)

V Číně probíhaly podobné společenské procesy primitivní akumulace - vzkvétal banditismus, korupce, lokalismus - ale nerozvinuly se v tak radikální specifika díky tomu, že je centrální vláda aktivně potlačovala. Cílem KČ bylo soustředit domácí kapitálovou akumulaci do rukou buď státních podniků, nebo loajálních podnikatelů. A boj proti korupci a banditismu měl někdy kruté formy, byla používána drastická opatření, včetně poprav a veřejných rozsudků na stadionech.

Čína se také příznivě vyznačovala stabilitou svého finančního systému a zárukami, které vláda poskytla zahraničnímu kapitálu. Totální rozdíl v podmínkách udělal v 90. letech „továrnou světa“ Čínu, nikoli východní Evropu.

Může se zdát, že jde o nějaké naše historické opomenutí, ale myslím si, že tento přístup není zcela správný. Složitost a složitost života obyčejných Číňanů v 90. a dokonce nultých letech. není podřadná a možná dokonce nad tím našim. Stát se „továrnou světa“ lze jen stěží považovat za čestnou roli a velký úspěch, zvláště když lví podíl na zisku plyne do zahraničí. Jediné, co si proto zaslouží respekt, je to, že KČ postupně dokázala akumulovat svůj vlastní průmyslový a technologický potenciál, aby se z „továrny světa“ přeměnila v „ekonomickou supervelmoc“. To je opravdu bezprecedentní.

Existují příklady Japonska, Jižní Koreje a Německa, které také prošly cestou ekonomického a technologického růstu díky západním investicím, ale udělaly to na úkor své vlastní suverenity. Dříve nebo později budou muset národy těchto zemí zaplatit za ztráty jaké utrpěly ještě dramatičtější, než zaplatily dosud (Pokud jim půjde nějdy o vlastní suverenitu - pozn.překl).

Rozkvět amerického podnikání v Číně vyvolal vážný tlak na americké úřady. Již v roce 1994 obnovila nová Clintonova administrativa v obchodu s Čínou zacházení podle doložky nejvyšších výhod. Navíc k radosti Číňanů Spojené státy oznámily, že otázka lidských práv již nebude v souvislosti s hospodářskými vztahy s ČLR zmiňována.

To bylo prezentováno jako výsledek dlouhé debaty ve Spojených státech o deideologizaci vztahů s Čínou. Logika byla přibližně následující: čínský komunismus už neohrožuje americkou demokracii ani ve světě, ani v regionu a obecně už to skoro není komunismus, takže je nutné přejít k pragmatickému přístupu. Tedy dát do popředí dolary.

KČ využila jistého zmírnění nepřátelství ze strany Spojených států spojeného s proudy dolarů vydělaných na Číňanech, aby posílila své mezinárodní pozice. Mnoho lidí si myslí, že rétorika o multipolárním světě je znakem nedávné doby. Ve skutečnosti kurz k multipolárnímu světu vymyslela KČ již na počátku 90. let.

Tak byla v roce 1992 podepsána společná deklarace mezi ČLR a Ruskou federací, která obsahovala tato slova: „Strany věří, že současný svět prochází procesem hlubokých a komplexních změn. Rozvíjí se trend směrem k multipolárnímu světu. Touha po míru, stabilitě, spolupráci a rozvoji se stala hlavním trendem moderního mezinárodního života. Ve světě však není mír. Stále existuje hegemonismus, recidivy tlaku, mocenská politika a dochází k novým projevům blokové politiky. Světový mír a rozvoj stále čelí vážným problémům.“

A v roce 1997 byl podepsán dokument, jehož název mluví sám za sebe: „Rusko-čínské společné prohlášení o multipolárním světě a vytvoření nového mezinárodního řádu“.

I s dalšími zeměmi Čína prosazovala myšlenky multipolárního světa a odmítání hegemonie.

Tedy v 90. letech 20. století byly vztahy mezi zeměmi převážně ekonomické. V politické sféře si

Spojené státy a Čína vyměňovaly popichování, ale většinou šlo o diplomatické chmýří. Clinton například přejmenoval tchajwanskou diplomatickou misi, jako by zvýšil její status navzdory Číňanům, a umožnil prezidentu Lee Teng-huiovi v roce 1995 soukromě navštívit Spojené státy.

Pak ČLR a USA natáhly své svaly pro „rozcvičení“ kolem ostrova a po několika měsících se uklidnily. Americké vedení jasně oddělilo ekonomické otázky od politiky. V politické oblasti byla nejběžnější protičínská propaganda vedena prostřednictvím médií – Amerika podporovala Tchajwan, vyzbrojovala Japonsko a snažila se o spory mezi Čínou a Ruskem.

To však nemělo žádný vliv na vývoz kapitálu a dovoz zboží. Ve Spojených státech určité politické síly neustále požadovaly, aby Kongres zastavil rozšiřování režimu nejvyšších výhod v obchodu, a kritizovaly úřady za duplicitu a nedůslednost.

Protože se těžiště vztahů přesunulo do ekonomiky, pak začaly v této oblasti skutečné boje a třenice.

Vedení USA bylo zcela oprávněně znepokojeno pokračující průmyslovou špionáží a technologickým kopírováním všeho ze strany Číňanů. Připomenu těm, kteří četli sérii článků o hospodářském rozvoji Číny, že v 90. letech tam byla rozšířena velmi jednoduchá a docela účinná praxe. Když cizinci otevřeli továrnu nebo továrnu, Číňané postavili její kopii poblíž. Instalovali stejné nebo podobné stroje, kopírovali výrobní a manažerská rozhodnutí atd. a vyráběli podobné produkty. Pak odlákali zkušený personál, získali nějaká výrobní tajemství atd. To vše se nejspíš dělo pod přísným vedením stranických komisařů a čínských soudruhů majorů. Zkrátka, i když poněkud ve stylu „kovbojů“, přijali pokročilé západní zkušenosti.

V roce 1995 po dlouhých a bolestivých jednáních dosáhly Spojené státy a Čína dohody o ochraně duševního vlastnictví. Američané dostali záruky, že takové věci budou moci soudně řešit. Ve skutečnosti se samozřejmě změnilo jen málo, jen začali méně drze a otevřeně kopírovat. Ani Spojené státy by však neměly být považovány za bláznů, díky této dohodě se otevřel nový bohatý patentový trh. Zhruba řečeno, Američané nabídli, že své technologie zkopírují a implementují sami v čínských továrnách, ale za významnou a stabilní odměnu.

Vzhledem k tomu, že krást a kopírovat je mnohem obtížnější než legální získávání technologií sdílením zisku, čínská ekonomika se postupně stala závislou na Západě, pokud jde o patenty. Jeden z oficiálních čínských portálů například uvedl, že ze 100 procent prodejní ceny typického čínského gadgetu připadá 57 procent na patentové platby západním korporacím, 41 procent na náklady a daně a na zisk jen asi dvě procenta. Čísla pravděpodobně nejsou bez zkreslení, ale takový problém skutečně existuje a donedávna byl docela akutní.

Ale všechny tyto rozpory ohledně duševního vlastnictví byly čistě obchodní povahy; nikdo se v té době ve Spojených státech vážně nebál ani technologického vedení ČLR, ani jakéhokoli výrazného posílení její vojenské síly. Američanům se prostě nelíbilo, že Čína na jejich úkor vydělává nějaké peníze navíc.

Dalším takovým třením v ekonomické oblasti byla otázka přístupu zboží na čínský trh. Zboží vyrobené v Číně se snadno a bez problémů dostalo do amerických regálů, ale vývoz zboží ze Spojených států do Číny znesnadňovaly místní úřady. ČLR odmítla diskutovat o tomto problému, který mimochodem následně sehrál roli ve velmi důležité události – vstupu Číny do WTO.

Jedním z argumentů amerického byznysu na podporu vstupu netržní, polosocialistické ekonomiky s „totalitní mocí“ do superliberální WTO byla možnost získat volný přístup na čínský spotřebitelský trh miliardové země. A teď se Amerika kouše do loktů a nazývá to strategicky chybnou kalkulací. Ukázalo se, že ti zlí čínští komunisté „uobchodovali“ hlavní obchodníky na planetě.

K pochopení intenzity obchodních vztahů mezi zeměmi stačí porovnat dvě čísla jeho ročního objemu: v roce 1989 - 15 miliard USD a v roce 1999 - již 100 miliard USD.

KSČ zase s využitím investic získaných v zemi nejen bojovala za multipolární svět, ale také zaměřila své úsilí na klamání a uplácení amerických obchodních kruhů. Stejně jako tomu bylo v období vojensko-technické spolupráce.

Ve Spojených státech se vyvinula jakási pročínská lobby, která se skládala ze čtyř složek. Za první největší nadnárodní korporace s americkým kapitálem, jako jsou Boeing, IBM, Motorola, Caterpillar, AlliedSignal atd. Za druhé obchodní organizace: Národní asociace výrobců, Americká obchodní komora, Emergency Committee on American Trade, Business Roundtable a ostatní.

A do třetice prominentní vysloužilí úředníci, jako bývalí poradci pro národní bezpečnost H. Kissinger a B. Scowcroft, bývalý ministr zahraničí A. Haig a bývalý náměstek ministra zahraničí L. Eagleburger. Za čtvrté, akademické organizace: Asijská nadace, Institut Dálného východu, Asijská společnost a další menší. Přes heterogenitu těchto složek byl jejich lobbying velmi organizovaný a zahrnoval především neveřejné metody a prostředky ovlivňování taktické stránky politiky amerického státu.

Lobbying zorganizovala americko-čínská obchodní rada založená v roce 1971 a americká obchodní koalice pro obchod s Čínou, kterou v roce 1991 založilo 74 velkých korporací. (Pro uvědomění si - lobbying je synonymum v západní společnosti pro „legální“ korupci - pozn.překl.)

Číňané se také snažili ovlivnit veřejné mínění. V roce 1994 tedy Boeing, Caterpillar, TRW a United Technologies zahájily reklamní kampaň na státní úrovni nazvanou „China Normalization Initiative“, která popisovala, jak se moderní Čína od Maovy smrti výrazně změnila k lepšímu.

Lobbisté ve svých kampaních také ve vzácných případech využívali americkou demokracii. V roce 1996, před místními volbami v Kalifornii, tedy vyzvali voliče, aby zavolali svému zástupci požadující podporu režimu nejvyšších výhod v obchodu s Čínou, protože z něj mají prospěch především obyčejní Američané díky levnému čínskému zboží na pultech.

Zdůvodnění pročínské lobby bylo vždy stejné: integrace Číny do světové ekonomiky je pro USA nejen ekonomicky výhodná, ale vede i politicky k úměrnému snížení vojenské hrozby z jejich strany. Protiargumenty v protičínské debatě byly následující:

- 1) obchodní deficit je nesmysl ve srovnání s technologickou závislostí Číny na americkém exportu,
- 2) ztráta pracovních míst ve Spojených státech je nesmysl ve srovnání s oceánem levného zboží z Číny,
- 3) otázka „lidských práv“ je nesmysl ve srovnání s blížícím se kolapsem komunistického režimu v důsledku korupčního vlivu americké kultury prostřednictvím obchodního a ekonomického sblížení.

Lze jen hádat, kolik amerických politiků bylo KSČ v tomto období podplaceno.

Když se ponoříte do ne tak dávných „starých časů“ americké domácí politiky a porovnáte je s nedávnými záchvaty vzteku o ruském vměšování do vnitřních záležitostí Ameriky, malichernostech dohadů a rozsahu špinavého prádla skutečného čínského lobbyingu, který skrývá devadesátá léta se stávají jasnými. Je děsivé si vůbec představit, jaký rozsah lobbyingu si Čína může dovolit v Evropě nebo v Rusku, protože Spojené státy jsou v této věci nejdražší a nejsložitější doménou.

Vrcholem zavedeného formátu vztahů mezi zeměmi byly dvě časově nepříliš vzdálené události: jedna

v rovině politické, druhá v rovině ekonomické. V roce 1999 Spojené státy vybombardovaly čínskou ambasádu v Bělehradě, čímž maximálně vyhrotily politické vztahy. A v roce 2001 Čína se svolením Spojených států vstoupila do WTO, čímž se obě ekonomiky maximálně přiblížily.

Vztahy mezi Čínou a Spojenými státy v tomto období byly takticky výhodné pro americké podniky, které v Číně zbohatly. Strategicky hráli Číňané na chamtivost a krátkozrakost Spojených států, ale to se ukáže až v desátých letech jedenadvacátého století.

AUTOR: Anatolij Širokobodov

Zpracoval: Peter008 / Pokec24

[ZDROJ](#)